

„Џепне приче“, Игор Коларов

Игор Коларов је мој најбољи друг. Како то? Једноставно. Игор има највећу машту. Он је цео машта. Само Игор зна путеве од стварности која је досадна и хладна до света у којем су чуда нормална ствар. У Игоровом свету није досадно, он разуме децу. Пише најлепше романе и приче за њих. С њим се смејем, верујем да на свету може да се нађе магично место. Ако не може да се нађе, верујем да може да се направи. У књигама сигурно. Зашто да не и у животу?

Игор зна да се игра. Да изненади. Да учини свет радоснијим. Игорове Џепне приче су смешне. И паметне. Узбудљиве. И шарене. Стварају најлепше светове који се не виде, које замишљаш, црташ... У Џепним причама ствари су једноставне. Кокија сви нервирају, облаче му џемпере и стављају наочаре, а он би само да га оставе на миру. Наташа путује до Келна где среће сиромашне политичаре и поклања им луткице. Они се обрадују, а Наташа пожели да све није само сан. Флоријана Ињац има најлепши глас, обишла је све градове и видела сва светска чуда, а највеће светско чудо је њен глас. У њима можеш бити шта пожелиш – ловац на диносаурусе који је у лову изударао главу о сваку грану и гранчицу у шуми, јер није послушао маму да постане апотекар. Видећеш клемпавог тигра, смехом победити тигрове.

Старији су досадни. Не разумеју дечји свет. Стално нешто ограничавају, као да нам није доста ограничавања ограниченог. У Џепним причама кажемо шта бисмо волели за ручак. Не воде нас на озбиљне ручкове које нисмо тражили. Ту не морају да ти се дешавају само нормалне ствари. Нормално је да Гилету милион лавова поједе трегере у парку и да му три мрава украду бицикл.

Цела књига је авантура, пуна изненађења, потпуно ми је окупирали пажњу, време ми је пролетело, а највише ме одушевило што снег може да пада нагоре, не мора само надоле. Има нешто у томе кад ствари окренемо наопачке, другачије их видимо. Кликери тада могу бити троугласти, црвена боја изнутра може бити плава, постоје плитка мора и све је важно. Нису важни само краљеви и историјски догађаји. Важно је и кад се неки дечак заљуби у неку обичну девојчицу и кад је нека коза жедна и важно је много тога што не знамо да се десило. Истрага је Игорова омиљена игра. Када читаш Џепне приче, јасно ти је зашто треба знати граматику иако сасвим добро знаш да говориш и без ње.

Јер, једном ћеш и ти написати причу као ја Игору Коларову за којег су писали да није жив, да је умро. Машта, доброта, књиге не умиру никад. Знаш шта Игор мисли о томе. Шта мислите ви?